

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR SENATUL

L E G E

privind siguranța alimentelor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1. – (1) Prezenta lege reprezintă baza pentru asigurarea unui nivel înalt de protecție a sănătății oamenilor și a intereselor consumatorilor în ceea ce privește alimentele, ținând cont de diversitatea ofertei alimentare, incluzând și produsele tradiționale, precum și funcționarea eficientă a pieței interne.

(2) Prezenta lege stabilește principii și responsabilități comune, mijloacele de a asigura o bază științifică solidă, cerințe și proceduri organizatorice eficiente pentru a susține luarea celor mai potrivite decizii în domeniul siguranței alimentelor și a hranei pentru animale.

(3) Având în vedere prevederile alin. (1), prezenta lege stabilește principiile generale care se aplică alimentelor și hranei pentru animale, în general, și siguranței acestora, în special.

(4) Prezenta lege stabilește proceduri cu privire la problemele care au un impact direct sau indirect asupra siguranței alimentelor și a hranei pentru animale.

(5) Prevederile prezentei legi se aplică la toate etapele producției, prelucrării, distribuției și comercializării alimentelor și hranei pentru animale, cu excepția producției primare pentru uz particular casnic ori preparării, manipulării sau depozitării alimentelor destinate consumului casnic.

Art. 2. – (1) În sensul prezentei legi, prin *aliment* sau *produs alimentar* se înțelege orice produs sau substanță, indiferent dacă este procesată integral, parțial sau neprocesată, destinată consumului uman sau preconizată a fi destinată consumului uman.

(2) *Alimentele* includ și băuturile, guma de mestecat și orice altă substanță, inclusiv apa, încorporată intenționat în alimente în timpul producerii, pregătirii sau tratării acestora.

(3) În noțiunea de *aliment* nu se includ:

- a) hrana pentru animale;
- b) animalele vii, în afara cazului în care acestea sunt destinate a fi procesate în vederea punerii pe piață a produselor destinate consumului uman;
- c) plantele înaintea recoltării;
- d) produsele medicinale;
- e) produsele cosmetice;
- f) tutunul și produsele din tutun;
- g) substanțele narcotice și psihotropice;
- h) reziduurile și contaminanții.

Art. 3. – În înțelesul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

a) *legislație în domeniul alimentelor* – actele normative care reglementează alimentele în general, și siguranța alimentelor, în special, și se aplică în toate etapele producției, procesării și distribuției alimentelor, precum și hranei pentru animale produsă sau utilizată pentru animalele destinate producției de alimente;

b) *activitate în domeniul alimentar* – orice activitate corelată cu una din etapele de producție, procesare și distribuție a alimentelor;

c) *întreprindere sau unitate cu profil alimentar* – orice unitate, indiferent dacă are sau nu drept scop obținerea de profit și indiferent dacă

este publică sau privată, care desfășoară oricare dintre activitățile legate de una din etapele de producere, prelucrare și distribuție a alimentelor;

d) *agent cu activitate în domeniul alimentar* – persoana fizică sau persoana juridică abilitată să răspundă de îndeplinirea cerințelor legislației în domeniul alimentelor în întreprinderea proprie;

e) *operator din industria alimentară* – persoană fizică obligată să aplice, în cadrul activității pe care o realizează în întreprinderea sau unitatea în care lucrează, conformitatea cu prevederile legislației în domeniul alimentelor;

f) *hrana pentru animale* - orice substanță sau produs, inclusiv aditivii, procesată integral, parțial sau neprocesată, destinată alimentației animalelor pe cale orală;

g) *întreprindere sau unitate având ca profil hrana pentru animale* – orice unitate, indiferent dacă are sau nu drept scop obținerea de profit și indiferent dacă este publică sau privată, care desfășoară oricare dintre activitățile legate de una din etapele de producere, prelucrare, depozitare, transport și distribuție a hranei pentru animale;

h) *activitate din domeniul hranei pentru animale* – orice activitate, de producție, procesare, depozitare, transport sau distribuție a hranei pentru animale, inclusiv activitatea oricărui producător agricol care produce, procesează sau depozitează hrana pentru animale destinată animalelor din exploatarea proprie;

i) *agent cu activitate în domeniul hranei pentru animale* – persoana fizică sau persoana juridică abilitată să răspundă de îndeplinirea cerințelor legislației în domeniul hranei pentru animale în întreprinderea proprie;

j) *operator din domeniul hranei pentru animale* – persoana fizică obligată să aplice, în cadrul activității pe care o realizează în întreprinderea sau unitatea în care lucrează, conformitatea cu prevederile legislației în domeniul hranei pentru animale;

k) *comerț cu amănuntul* – manipularea și/sau procesarea alimentelor și depozitarea acestora în punctele de vânzare sau de livrare către consumatorul final, inclusiv terminalele de distribuție, operațiunile de catering, cantinele fabricilor, restaurante și alte operațiuni similare în domeniul serviciilor alimentare, magazine, centre de distribuție tip supermarket-uri, piețe de vânzare *en gros*;

l) *punere pe piață* – deținerea de alimente sau hrană pentru animale în vederea vânzării, inclusiv oferirea spre vânzare sau orice alte forme de transfer, gratuit sau nu, precum și vânzarea, distribuția și alte forme de transfer propriu-zise;

m) *risc* – probabilitatea apariției unui efect nociv pentru sănătate, precum și severitatea acestui efect, ca urmare a expunerii la un pericol;

n) *analiza riscului* – procesul care cuprinde trei componente intercorelate: evaluarea riscurilor, managementul riscurilor și comunicarea riscurilor;

o) *evaluarea riscului* – procesul științific format din patru etape și anume: identificarea pericolului (hazardului), caracterizarea pericolului, evaluarea expunerii și caracterizarea riscului;

p) *managementul riscului* – procesul, distinct de evaluarea riscului, constând în aprecierea diferitelor politici posibile, în consultare cu părțile interesate, ținând cont de evaluarea riscului și de alți factori posibili și, dacă se impune, de selectare a măsurilor adecvate de prevenție și control;

r) *comunicarea riscului* – schimbul interactiv de informații și opinii, pe parcursul derulării analizei riscului, cu privire la pericole și riscuri, la factorii corelați riscurilor și la percepția riscului, dintre evaluatorii riscului, managerii riscului, consumatori, operatorii din industria alimentară și din domeniul hranei pentru animale, mediile universitare și alte părți interesate, incluzând explicarea rezultatelor evaluării riscului și a bazei deciziilor de management al riscului;

s) *pericol* – un agent biologic chimic sau fizic, sau o stare a acestora, prezent în alimente sau în hrana pentru animale, cu potențialul de a cauza un efect nociv pentru sănătate.

ș) *trasabilitate* – posibilitatea identificării și urmăririi, pe parcursul tuturor etapelor, de producție, procesare și distribuție, a unui aliment, a hranei pentru animale, a unui animal destinat pentru producția de alimente sau a unei substanțe care urmează sau care poate fi încorporată într-un aliment sau în hrana pentru animale;

t) *etapele producției, procesării și distribuției* – oricare etapă, începând cu producția primară, inclusiv importul, a unui aliment, până la, inclusiv, depozitarea, transportul, vânzarea sau furnizarea către consumatorul final și, unde este cazul, importul, producția, prelucrarea,

depozitarea, transportul, distribuția, vânzarea și livrarea hranei pentru animale;

ț) *producția primară* – creșterea animalelor sau cultivarea plantelor, inclusiv recoltarea producției de la acestea, mulsul și producția rezultată de la animale înainte de abatorizare. Producția primară include, de asemenea, activități de vânatoare și pescuit, precum și culegerea fructelor de pădure;

u) *consumatorul final* - persoana fizică sau un grup de persoane fizice care consumă în mod independent un aliment definit în sensul prezentei legi.

CAPITOLUL II Legislația în domeniul alimentelor

SECȚIUNEA 1 Domeniul de aplicare

Art. 4. – (1) Prevederile legislației în domeniul alimentelor se aplică în toate etapele producției, procesării și distribuției alimentelor sau hranei pentru animale destinată sau administrată animalelor pentru producția de alimente.

(2) Principiile generale prevăzute la art.5-10 formează cadrul general, care trebuie să fie respectat prin măsurile care se vor lua.

(3) Principiile și procedurile în vigoare privind legislația din domeniul alimentelor vor fi adaptate în cel mai scurt termen, dar nu mai târziu de 1 ianuarie 2007, în vederea conformării cu principiile prevăzute la art.5-10.

(4) Până la data de 1 ianuarie 2007, și prin excepție de la prevederile alin.(3), legislația în vigoare se aplică în conformitate cu principiile prevăzute la art.5-10.

(5) În baza prezentei legi se va elabora legislația specifică în domeniul alimentelor și hranei pentru animale.

SECȚIUNEA a 2-a
Principii generale

Art. 5. – (1) Legislația în domeniul alimentelor urmărește unul sau mai multe obiective generale ale protecției vieții și sănătății umane, a intereselor consumatorilor, folosirea de practici corecte în comerțul cu alimente, având în vedere, atunci când este cazul, protecția sănătății și bunăstării animalelor, a sănătății plantelor și a mediului înconjurător.

(2) Legislația în domeniul alimentelor urmărește realizarea liberei circulații a alimentelor și a hranei pentru animale fabricată, precum și comercializarea în conformitate cu principiile și cerințele generale prevăzute în acest capitol.

(3) La elaborarea sau adaptarea legislației în domeniul alimentelor vor fi luate în considerare standardele internaționale existente sau în stadiul de a fi adoptate, în afara cazurilor în care aceste standarde sau elementele vizate de aceste standarde nu vor constitui un mijloc eficient sau adecvat în realizarea obiectivelor acestei legislații, sau dacă există o motivație științifică, sau în cazul în care acestea pot determina un nivel de protecție diferit de cel stabilit ca adecvat la nivel comunitar.

Art. 6. – (1) În vederea realizării obiectivului general, care vizează asigurarea unui nivel înalt de protecție a sănătății și vieții oamenilor, legislația în domeniul alimentelor se bazează pe analiza riscurilor, în afara cazului în care această abordare nu este adecvată circumstanțelor sau naturii măsurii.

(2) Evaluarea riscurilor este bazată pe informațiile științifice disponibile și este realizată în mod independent, obiectiv și transparent.

(3) Managementul riscurilor ia în considerare rezultatele evaluării riscurilor și opiniile Agenției Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, alți factori relevanți pentru managementul riscurilor și principiul precauției.

Art. 7. – (1) În cazurile specifice când, în urma evaluării informațiilor existente, este identificată posibilitatea efectelor dăunătoare asupra sănătății, dar subzistă o incertitudine științifică, pot fi adoptate măsuri provizorii de management al riscului, necesare pentru asigurarea

unui nivel înalt de protecție a sănătății, până la colectarea altor informații științifice în vederea unei evaluări mai complete a riscului.

(2) Măsurile adoptate în baza prevederilor alin.(1) vor fi proporționale cu posibilele efecte ale riscului și nu vor restricționa comerțul cu alimente mai mult decât este necesar pentru asigurarea unui nivel înalt de protecție a sănătății, cu luarea în calcul a posibilităților tehnice și economice și a altor factori relevanți.

(3) Măsurile adoptate pe baza prevederilor alin.(1) sunt reexamineate în cadrul unei perioade rezonabile de timp, care depinde de natura riscului identificat pentru viață sau sănătate, precum și de tipul informațiilor științifice necesare pentru clarificarea incertitudinii științifice și pentru realizarea unei evaluări mai complete a riscului.

Art. 8. – Legislația în domeniul alimentelor urmărește să protejeze interesele consumatorilor și să le furnizeze informațiile necesare, pentru a alege în cunoștință de cauză alimentele pe care le consumă, și vizează prevenirea:

- a) practicilor frauduloase sau înșelătoare;
- b) falsificării alimentelor;
- c) oricăror practici care pot să inducă în eroare consumatorul.

SECȚIUNEA a 3-a

Principii de realizare a transparenței

Art. 9. – Elaborarea, evaluarea și modificarea legislației în domeniul alimentelor trebuie să se realizeze în cadrul unui proces deschis și transparent de consultare a publicului, direct sau prin intermediul organizațiilor reprezentative, cu excepția cazurilor în care urgența soluționării nu permite realizarea acestei acțiuni.

Art. 10. – În cazurile în care există motive de suspiciune cu privire la existența unui risc pentru sănătatea umană sau animală, determinat de un aliment sau hrană pentru animale, în funcție de natura, gravitatea și aria de cuprindere a acestui risc, autoritățile publice competente în domeniu iau măsurile necesare în vederea informării populației cu privire la natura riscului, prin identificarea cât mai exactă a

alimentului sau hranei pentru animale respective, sau tipului de aliment sau hrană pentru animale, a riscului pe care îl poate prezenta și a măsurilor care se vor lua în vederea prevenirii, reducerii sau eliminării aceluși risc.

SECȚIUNEA a 4-a

Obligații generale privind comerțul cu alimente

Art. 11. – Alimentele și hrana pentru animale importate trebuie să fie în conformitate cu cerințele legislației în domeniul alimentelor sau cu cele prevăzute în acordurile încheiate între România și țara exportatoare.

Art. 12. – (1) Alimentele și hrana pentru animale care se exportă sau se reexportă trebuie să fie în conformitate cu cerințele legislației în domeniul alimentelor, în afara cazurilor în care se dispune altfel de către autoritățile competente din țara importatoare sau de legislația în vigoare din țara importatoare.

(2) În alte situații, în afara cazurilor în care alimentele sunt dăunătoare pentru sănătate sau hrana pentru animale nu este sigură, acestea pot fi exportate sau reexportate numai în cazul în care autoritățile competente din țara de destinație au fost de acord în mod expres, după ce au beneficiat de toate informațiile privitoare la motivele și situațiile pentru care alimentele sau hrana pentru animale nu pot fi puse pe piață.

(3) În cazul în care se aplică prevederile unui acord bilateral încheiat între România și alt stat, alimentele și hrana pentru animale exportate din România trebuie să fie în conformitate cu prevederile acestuia.

Art. 13. – În domeniul comerțului cu alimente autoritățile competente au, în principal, următoarele obligații:

a) să contribuie la elaborarea de norme tehnice pentru alimente și hrana pentru animale și la elaborarea de norme sanitare și fitosanitare;

b) să asigure coordonarea activităților privind aplicarea normelor specifice alimentelor și hranei pentru animale, adoptate de organizațiile guvernamentale și nonguvernamentale;

c) să contribuie, în cazul în care este nevoie, la încheierea de acorduri cu privire la recunoașterea echivalenței măsurilor specifice privind alimentele și hrana pentru animale;

d) să acorde o atenție deosebită problemelor specifice de dezvoltare, finanțare și comerciale ale țărilor în curs de dezvoltare, pentru a se asigura că normele internaționale nu creează obstacole în realizarea exporturilor din aceste țări;

e) să promoveze concordanța între normele tehnice internaționale și legislația în domeniul alimentelor, astfel încât nivelul înalt de protecție să nu fie diminuat.

SECȚIUNEA a 5-a *Cerințe generale*

Art. 14. – Pentru asigurarea siguranței alimentelor se vor respecta următoarele cerințe:

a) alimentele nu trebuie puse pe piață dacă nu sunt sigure;

b) alimentele sunt considerate nesigure, dacă sunt dăunătoare pentru sănătate sau inadecvate consumului uman;

c) pentru a determina dacă un aliment nu este sigur, se va ține seama de condițiile normale de utilizare a alimentelor de către consumator la fiecare etapă a producției, procesării și distribuției, precum și de informațiile furnizate consumatorului, inclusiv informațiile de pe etichetă sau alte informații generale puse la dispoziția consumatorului privind evitarea efectelor dăunătoare sănătății personale, determinate de un anumit aliment sau categorie de alimente;

d) pentru a stabili dacă un aliment este dăunător pentru sănătate, trebuie avute în vedere efectele probabile imediate și/sau pe termen scurt și/sau pe termen lung ale aceluși aliment asupra sănătății persoanei care îl consumă, precum și efectele asupra generațiilor viitoare, posibilele efecte toxice cumulate, precum și sensibilitatea asupra sănătății unei anumite categorii de consumatori;

e) pentru a determina dacă un aliment este sau nu inadecvat pentru consumul uman, trebuie să se analizeze dacă alimentul este inacceptabil pentru consumul uman în conformitate cu destinația sa, din punct de vedere

al contaminării, determinate de factori externi sau nu, de alterare, deteriorare sau degradare;

f) în cazul în care un aliment nesigur face parte dintr-un lot, șarjă sau transport de alimente din aceeași clasă sau cu aceeași descriere, se va presupune că toate alimentele din respectivul lot, șarjă sau transport sunt nesigure, în afara cazului în care în urma unei evaluări detaliate nu se descoperă nici o dovadă care să indice că și restul lotului/șarjei sau transportului este nesigur;

g) conformitatea unui aliment cu prevederile specifice aplicabile acelui aliment nu va împiedica autoritățile competente să ia măsurile necesare în vederea impunerii de restricții la punerea pe piață sau în vederea retragerii acestuia de pe piață, în cazul în care există motive care arată că alimentele nu sunt sigure, deși aparent acestea sunt conforme.

Art. 15. – Pentru garantarea siguranței hranei animalelor se vor respecta următoarele cerințe:

a) hrana pentru animale nu va fi pusă pe piață sau utilizată în hrana animalelor destinate pentru producția de alimente decât dacă este sigură;

b) având în vedere destinația ei, hrana pentru animale este considerată nesigură în cazul în care are un efect dăunător pentru sănătatea oamenilor sau animalelor, sau face ca alimentele derivate din animalele destinate pentru producția de alimente să devină nesigure pentru consumul uman;

c) în cazul în care hrana pentru animale care a fost identificată ca fiind nesatisfăcătoare din punctul de vedere al cerințelor privind siguranța acesteia face parte dintr-un lot, șarjă sau transport de hrană pentru animale din aceeași clasă sau care au aceeași descriere, se presupune că toată hrana pentru animale din lot, șarjă sau transport este afectată, în afara cazului în care în urma realizării unei evaluări detaliate, nu se obțin dovezi care arată că restul lotului/șarjei sau transportului nu satisface cerințele de siguranță a hranei pentru animale ;

d) conformitatea hranei pentru animale cu prevederile specifice aplicabile acesteia nu va împiedica autoritățile competente să ia măsurile necesare pentru impunerea de restricții la punerea pe piață sau în vederea retragerii acesteia de pe piață, în cazul în care există suspiciuni care arată

că hrana pentru animale nu este sigură, cu toate că este conformă cu prevederile specifice.

Art. 16. – Etichetarea, publicitatea și prezentarea alimentelor și hranei pentru animale, inclusiv forma, aspectul sau ambalajul, materialele utilizate pentru ambalaj, modul de prezentare și cadrul în care sunt dispuse, precum și informațiile difuzate prin orice mijloc nu trebuie să inducă în eroare consumatorul.

Art. 17. – (1) Operatorii din industria alimentară și din industria hranei pentru animale, în toate etapele producției, procesării și distribuției realizate în cadrul activității proprii, trebuie să ia măsurile necesare ca alimentele și hrana pentru animale să îndeplinească cerințele legislației în domeniul alimentelor și să verifice dacă aceste cerințe sunt realizate.

(2) Autoritățile competente trebuie să asigure aplicarea legislației în domeniul alimentelor. Acestea controlează și verifică respectarea legislației în domeniul alimentelor de către operatorii din industria alimentară și din industria hranei pentru animale în toate etapele producției, procesării și distribuției. În acest scop, autoritățile competente trebuie să mențină un sistem de control oficial și alte activități necesare în funcție de situație, inclusiv activități de comunicare publică cu privire la siguranța și riscurile alimentelor și hranei pentru animale, de supraveghere a siguranței alimentelor și alte activități de control care să acopere toate etapele producției, procesării și distribuției.

(3) Măsurile și sancțiunile care se aplică în cazul încălcării prevederilor legislației privind alimentele și hrana pentru animale se stabilesc în condițiile legii. Măsurile și sancțiunile trebuie să fie eficiente, proporționale și descurajatoare.

Art. 18. – (1) Trasabilitatea alimentelor, a hranei pentru animale, a animalelor destinate pentru producția de alimente și a oricăror alte substanțe destinate sau preconizate a fi destinate încorporării în alimente sau în hrana pentru animale, trebuie să fie stabilită în toate etapele producției, procesării și distribuției.

(2) Agenții și operatorii din industria alimentară și din industria hranei pentru animale trebuie să fie capabili să identifice originea și sursa

care a furnizat un aliment sau o hrană pentru animale, un animal destinat pentru producția de alimente sau orice substanță destinată sau preconizată a fi încorporată într-un aliment sau în hrana pentru animale. În acest scop, agenții și operatorii trebuie să dispună de sisteme și de proceduri care să le permită ca, la solicitarea autorităților competente, să pună la dispoziție aceste informații.

(3) Agenții și operatorii din industria alimentară și din industria hranei pentru animale trebuie să dispună de sisteme și de proceduri pentru identificarea altor activități cărora le sunt destinate produsele lor. Aceste informații vor fi puse la dispoziția autorităților competente, la cererea acestora.

(4) Alimentele sau hrana pentru animale care sunt puse pe piață sau care sunt preconizate a fi puse pe piață trebuie să fie etichetate sau identificate într-un mod adecvat pentru a facilita trasabilitatea, prin intermediul documentației sau informațiilor, în conformitate cu cerințele și cu prevederile specifice.

Art. 19. – (1) În cazul în care un agent din industria alimentară consideră sau are motive să creadă că un aliment pe care l-a importat, produs, procesat, fabricat sau distribuit nu este în conformitate cu cerințele privind siguranța alimentelor, va retrage imediat alimentul respectiv de pe piață dacă acesta nu se mai găsește sub controlul direct al primului agent din industria alimentară și va informa autoritățile competente. În cazul în care produsul a ajuns la consumator, acesta trebuie să fie informat în mod eficient și exact de către agent privind motivele retragerii alimentului de pe piață și, dacă este necesar, va prelua de la acesta alimentele deja furnizate, atunci când alte măsuri nu sunt suficiente în vederea asigurării unui nivel înalt de protecție a sănătății.

(2) Orice agent din industria alimentară care desfășoară activități de comerț cu amănuntul sau de distribuție care nu afectează ambalarea, etichetarea, siguranța sau integritatea alimentelor, va retrage imediat de pe piață produsele care nu sunt în conformitate cu cerințele siguranței alimentului, în limitele activității proprii, și va furniza informații în vederea asigurării trasabilității acestora, participând la acțiunile producătorilor, procesatorilor și/sau autorităților competente.

(3) Orice agent din industria alimentară va informa imediat autoritățile competente în cazul în care consideră sau are motive să considere că un aliment pe care l-a pus pe piață poate fi dăunător pentru sănătatea oamenilor. Agentul trebuie să informeze autoritățile competente cu privire la măsurile luate în vederea prevenirii riscului pentru consumatorul final și nu va împiedica ori descuraja nici o persoană să coopereze cu autoritățile, conform legislației și practicilor juridice naționale, în cazurile în care această acțiune poate determina prevenirea, reducerea sau eliminarea unui risc provocat de un aliment.

(4) Agenții din industria alimentară trebuie să colaboreze cu autoritățile competente în ceea ce privește acțiunile întreprinse pentru evitarea sau reducerea riscurilor determinate de alimentele pe care le furnizează.

Art. 20. – (1) În cazul în care un agent din industria hranei pentru animale consideră sau are motive să creadă că hrana pentru animale importată, produsă, procesată, fabricată sau distribuită nu este în conformitate cu cerințele privind siguranța hranei pentru animale, va retrage hrana în cauză de pe piață și va informa autoritățile competente. În această situație sau în situația prevăzută la art.15 lit.c), hrana pentru animale trebuie distrusă, în afara cazului în care autoritățile competente decid altfel.

(2) Agentul trebuie să informeze eficient și exact consumatorii cu privire la motivele retragerii de pe piață a hranei pentru animale și, dacă este necesar, va colecta de la aceștia produsele furnizate deja, atunci când alte măsuri nu sunt suficiente în vederea realizării unui nivel înalt al protecției.

(3) Orice agent din industria hranei pentru animale care desfășoară activități de comerț cu amănuntul sau de distribuție care nu afectează ambalarea, etichetarea, siguranța sau integritatea hranei pentru animale, va retrage de pe piață, în limitele activității proprii, produsele care nu sunt în conformitate cu cerințele de siguranță și va furniza informații în vederea asigurării trasabilității, participând la acțiunile producătorilor, procesatorilor și/sau autorităților competente.

(4) Orice agent din industria hranei pentru animale va informa imediat autoritățile competente, în cazul în care consideră sau are motive să

considere că hrana pentru animale pusă pe piață nu satisface cerințele de siguranță pentru hrana pentru animale. Agentul trebuie să informeze autoritățile competente cu privire la măsurile luate în vederea prevenirii riscului și nu va împiedica ori descuraja nici o persoană să coopereze cu autoritățile, conform legislației și practicilor juridice naționale, în cazurile în care această acțiune poate determina prevenirea, reducerea sau eliminarea unui risc provocat de hrana pentru animale pusă pe piață.

(5) Agenții din industria hranei pentru animale trebuie să colaboreze cu autoritățile competente în acțiunile întreprinse pentru evitarea sau reducerea riscului determinate de hrana pentru animale pe care o furnizează.

Art. 21. – Răspunderea privind siguranța alimentelor și hranei pentru animale revine agenților și operatorilor din industria alimentară și din industria hranei pentru animale.

Art. 22. – Agenția Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor va elabora reglementări privind sistemul de alertă rapidă, gestiunea crizelor și situații de urgență.

SECȚIUNEA a 6-a
Dispoziții finale

Art. 23. – Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 4 martie 2004, cu respectarea prevederilor articolului 76 alineatul (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

Nicolae Văcăroiu

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 aprilie 2004, cu respectarea prevederilor articolului 76 alineatul (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

Viorel Hrebenciuc

București, 14 mai 2004
Nr. 150